

Alkotmánybíróság

Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 8 6 7 - 7 / 2019	
Érkezett: 2020 FEBR 28.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletének – a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál, illetve annak jogelődjénél a Vám- és Pénzügyőrségnél, 1995. augusztus 16. napjától álltam hivatásos szolgálati jogviszonyban, melynek során 2012. január 01. napjától a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Vám- és Pénzügyőri Igazgatósága (továbbiakban: NAV JNSZMVPI) igazgatóhelyettese voltam, őrnagyi rendfokozatban.

2015. február 26-án a Debreceni Nyomozó Ügyészség Velem szemben a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdése szerinti – a Btk. 10. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – emberölés bűntett kísérlete bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanúsítást közölt Velem szemben. A Debreceni Nyomozó Ügyészség az Engem érintő gyanúsítás tényéről, a 2015. február 27-én kelt, Ny.59/2015/7-I számú ügyiratával küldött tájékoztatást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága (továbbiakban: NAV ÉARVPF) [REDACTED] részére.

2015. február 27-én [REDACTED] a NAV JNSZMVPI igazgatja társaságában megjelent a Debreceni Rendőrkapitányság fogdájában, ahol ekkor őrizetben voltam. Nevezettek átadták részemre a NAV JNSZMVPI Igazgatója 2015. február 27-én kelt, 1800821808 számú határozatát, amely a NAVtv. 34/E. § (1)-(3) bekezdései alapján 2015. február 27. napjától az állásomból történő felfüggesztésemről rendelkezett a Velem szembeni büntetőeljárás jogerős befejezéséig, valamint a felfüggesztés napjától, a felfüggesztés megszűntetéséig az illetményem 50 %-ának visszatartását rendelte el.

Ezután nevezettek közölték Velem, hogy két lehetőségem van, vagy hajlandó vagyok a hivatásos szolgálati jogviszonyomról önként lemondani vagy ha nem akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”.

Ezen közlésükre elmondtam nevezetteknek, hogy 2015. február 25-én az [REDACTED] késsel támadt Rám, amelyet a dulakodás közben elvettem tőle, azonban az [REDACTED] egy másik kést magához véve folytatta a Velem szembeni támadását, illetve a dulakodás során baltával is megütött. Mindeközben az életem és testi épségem védve az [REDACTED] a Tőle elvett késsel és a kezem ügyébe kaparintott baltával Én is sérüléseket okoztam. Elmondtam, hogy álláspontom szerint jogos védelmi helyzetben cselekedve okoztam az [REDACTED] k sérüléseket. Közöltem nevezettekkel, hogy mindezekre tekintettel pedig nem mondok le önként a hivatásos szolgálati jogviszonyomról. Továbbá az állásomból történő felfüggesztésemről szóló 1800821808 számú határozatra egyidejűleg az átvétel ténye mellé - a későbbi esetleges jogviták során történő bizonyíthatóság érdekében - azt is ráírtam, hogy: „A hivatásos szolgálati viszonyomról lemondani nem kívánok.”

Nevezettek - a jogos védelmi helyzetben történő cselekvőségemre történt közlésem figyelembe sem véve - ezután közölték Velem, hogy mivel a hivatásos szolgálati jogviszonyomról nem voltam hajlandó önként lemondani, ezért a szolgálati jogviszonyom megszüntetése céljából Velem szemben méltatlansági eljárást indítanak és átadták részemre a NAV JNSZMVPI Igazgatója 2015. február 27-én kelt, 3279932034 számú ügyiratát, amely a méltatlansági eljárás Velem szembeni megindításáról rendelkezett és vizsgálóbiztosként [REDACTED] jelölte ki, illetve arról adott tájékoztatást, hogy a vizsgálóbiztos személyét érintő kifogásom a NAVtv. 33/V. § (4) bekezdése értelmében a vizsgálóbiztos általi meghallgatásomon terjeszthetem elő.

A vizsgálóbiztosként kijelölt [REDACTED], azonban a méltatlansági eljárás során nem foganatosította a meghallgatásom, ezáltal pedig rendeltetésszerű joggyakorlást megvalósítva megsértette a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit, mert az eljárási szabályok megszegése folytán:

- nem volt alkalmam a vizsgálóbiztos személyét érintő kifogásaim előterjeszteni,

- a vizsgálóbiztos nem tett semmilyen intézkedést a jogszabályban kötelezően előírt vizsgálóbiztosi meghallgatásom iránt, mindennek okán pedig nem volt semmilyen lehetőségem megismerni a méltatlansági eljárás bizonyítékait, megállapításait, ezáltal azokra észrevételt sem állt módomban előterjeszteni, a javamra, védelmemre szolgáló körülmények előadására sem volt lehetőségem, továbbá nem állt módomban jogi képviselőt igénybe venni, vagy a Magyar Rendvédelmi Kar, illetve a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál működő érdek-képviselői szerv képviselőjének az eljárásban való részvételét kérelmezni.

Mindezen – gyakorlatilag a méltatlansági eljárás lefolytatására vonatkozó valamennyi releváns jogszabályi előírását megsértő – vizsgálóbiztosi eljárás után, [REDACTED] a NAV ÉARVPF Jogi, Törvényességi és Felüellenőrzési Osztály, 2015. március 04-én kelt, 3179898096 számú ügyiratába foglalt vizsgálóbiztosi jelentése alapján a NAV JNSZMVPI Igazgatója 2015. március 04. napján meghozott, 3279932319 számú határozatával megállapította, hogy a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 149/C. § (1) bekezdése alapján a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontja szerinti méltatlansági ok áll fenn Velem szemben, mert a Debreceni Nyomozó Ügyészség ellenem a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti – a Btk. 10. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – emberölés bűntett kísérlete bűncselekmény elkövetése gyanúja miatt nyomozást rendelt el és a Debreceni Járásbíróság előzetes letartóztatásba helyezett. A határozat szerint a Velem szemben közölt gyanúsítás önmagában alkalmas arra, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalmat súlyosan veszélyeztesse, és ezt a körülményt súlyosbítja, hogy Én a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vezető beosztású foglalkoztatottja vagyok. A határozat továbbá arra is hivatkozott, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom veszélyeztetése már bekövetkezett azzal, hogy az országos média a szükségesnél nagyobb részletességgel számolt be a történetekről, és ezen híradások egyértelműen kijelentik, hogy az emberölés kísérletének bűntettét a Nemzeti Adó- és Vámhivatal egy [REDACTED] a [REDACTED]

Mindezek alapján a NAV JNSZMVPI Igazgatója 2015. március 04-én kelt, 1800825367 iktatószámú, 16. számú parancsával a Hszt. 53. § c) pontjának és a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjának rendelkezései alapján, az 1995. augusztus 16. napjától fennálló hivatásos szolgálati jogviszonyom, 2015. március 04-i hatállyal, méltatlanság jogcímén felmentéssel megszüntette.

A hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetése jogellenes voltának és a rendeltetésszerű joggyakorlás, valamint az egyenlő bánásmód követelménye elveinek megállapítása iránt a törvényes jogorvoslati határidőn belül kerestet terjesztettem elő a Szolnoki közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, jogi képviselő – ügyvéd – útján.

A keresetlevelemben, illetve a per során előterjesztett írásbeli felperesi beadványaimban, valamint a tárgyalásokon előadott felperesi nyilatkozataimban előadtam, továbbá a jogi képviselőm írásbeli beadványaiban és tárgyalásokon tett szóbeli nyilatkozataiban előadta, hogy az alperes, azaz a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, a méltatlansági eljárás, illetve a hivatásos szolgálatra való méltatlanná válásom, valamint a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetése vonatkozásában:

- a méltatlansági határozat azon a tényen alapul, hogy a Debreceni Nyomozó Ügyészség nyomozást folytat ellenem, valamint előzetes letartóztatás kényszerintézkedést rendeltek el Velem szemben, továbbá az alperes szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom veszélyeztetése már bekövetkezett azzal, hogy az országos média a szükségesnél nagyobb részletességgel számolt be a történetekről, és ezen híradások egyértelműen kijelentik, hogy az emberölés kísérletének büntettét a Nemzeti Adó- és Vámhivatal [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED].
- a NAVtv. 33/T. § (5) bekezdése előírásait megsértette a vizsgálóbiztos személyének kijelölése során, mert [REDACTED] töltöttem be, amely a NAVtv. 19. § (1) bekezdése értelmében [REDACTED] minősül, ezért a NAVtv. 33/T. § (5) bekezdése rendelkezései szerint legalább [REDACTED] [REDACTED] rt betöltő személyt kellett volna vizsgálóbiztosnak kijelölni, azonban a vizsgálóbiztosként kijelölt [REDACTED] viszont csak [REDACTED] [REDACTED].
- a vizsgálóbiztos személyét érintő kifogásaim, a javamra és védelmemre szolgáló tényeket, bizonyítékokat nem volt alkalmam előadni, a méltatlansági eljárás bizonyítékait és a vizsgálóbiztos megállapításait nem állt módomban megismerni és ezáltal azokra észrevételt tenni, továbbá eljárásjogi jogaim sem gyakorolhattam, mert a vizsgálóbiztos a jogszabályi előírások ellenére nem hallgatott meg az eljárás során, ezáltal a vonatkozó legalapvetőbb eljárásjogi szabályokat nem tartotta be, és mindezzel megsértette a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét,
- a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon alkalmazta Velem szemben a méltatlansági eljárást az alperes, mert [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2015. február 27-én történ azon szóbeli közlésére, miszerint két lehetőségem van, vagy hajlandó vagyok a hivatásos szolgálati jogviszonyomról önként lemondani vagy ha nem akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”, kijelentettem, hogy nem mondok le a hivatásos szolgálati jogviszonyomról – amelynek tényét az állásomból történő felfüggesztésemről szóló 1800821808 számú határozatra egyidejűleg az átvétel ténye mellé, a későbbi esetleges jogviták során történő bizonyíthatóság érdekében rá is írtam akként, hogy: „A hivatásos szolgálati viszonyomról lemondani nem kívánok”,

ezen közlésem után azonnal átadták számomra a Velem szemben a méltatlansági eljárás megindításáról szóló, NAV JNSZMVPI Igazgatója 2015. február 27-én kelt, 3279932034 számú ügyiratát,

- az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét Velem szemben, mert az [REDACTED] szemben általam 2014. október 27-én tett – az ellennem 2014. október 25-én késsel történt támadása okán tett feljelentés alapján a Szolnoki Rendőrkapitányságon 16010/3538/2014. bü. számon, az [REDACTED] szemben a Btk. 164. § (1) bekezdése szerinti, de a (3) bekezdés alapján minősülő – a Btk. 10. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – súlyos testi sértés bűntett kísérlete miatt indult büntetőeljárás kapcsán nem alkalmazta sem az állásból történő felfüggesztést, sem a méltatlansági eljárás megindítását, lefolytatását az [REDACTED] szemben,
- az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét Velem szemben, mert a 2014. október-december hónapokban az országos médiában megjelent, [REDACTED] a [REDACTED] érintő híradások – nevezettel szemben az Amerikai Egyesült Államok kitiltást és beutazási tilalmat rendelt el korrupciós okokból -, nevezettel szemben sem állásból történő felfüggesztésre, sem méltatlansági eljárás megindítására, lefolytatására nem került sor.

Mindezekre tekintettel kereseti kérelmemben kértem, hogy a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság:

- elsődlegesen állapítsa meg azt, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen és a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába), illetve a Hszt. 6. § (1) bekezdésébe foglalt egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg, és kötelezze az alperest a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontjaiban meghatározottak alapján az eredeti munkakörömben történő tovább foglalkoztatásomra, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése alapján az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére,
- elsődleges kereseti kérelmem elutasítása esetén másodlagosan állapítsa meg, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen és a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdéseiben

meghatározott rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába), illetve a Hszt. 6. § (1) bekezdésébe foglalt egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg, és amennyiben a bíróság a az alperes kérelmére NAVtv. 34/X. § (2) bekezdés a)-d) pontjai fegyelembe vételével mellőzi az eredeti munkakörömben történő visszahelyezésem, úgy kötelezze az alperest a NAVtv. 34/X. § (4)-(5) bekezdései alapján kötelezze az alperest az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim, valamint 12 havi illetményemnek megfelelő összeg megfizetésére,

- az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmem elutasítása esetén állapítsa meg, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen módon szüntette meg, erre tekintettel pedig a NAVtv. 34/X. § (6) bekezdése alapján 24 havi illetményemnek megfelelő átalánykártérítés megfizetésére.

Előadtam, hogy a kárenyhítési kötelezettségemnek akként tettem eleget, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben több alkalommal is kértem munkába állításom, azonban azt elutasították. Utaltam rá, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál, illetve annak jogelődjénél a Vám- és pénzügyőrségnél eltöltött 19 és fél éves hivatásos szolgálati jogviszonyban eltöltött időre tekintettel a megítélt átalánykártérítés aránytalanul alacsony.

Én és jogi képviselőm indítványoztuk, hogy a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 155/B. § (1)-(2) bekezdései alapján kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását, mert a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontja, a NAVtv. 33/P. § (7) bekezdése, 34/E. § (4) bekezdése és 34/X. § (2) bekezdése Magyarország Alaptörvénye (továbbiakban: Alaptörvény) I. cikk (3) bekezdése alapján, az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése szerinti munka és foglalkozás szabad megválasztásához való alapjogba, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése szerinti, ártatlanság vétele elvébe ütközik.

Én és jogi képviselőm indítványoztuk továbbá, hogy a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Pp. 155/A. § (1)-(2) bekezdései alapján kezdeményezze az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását, mert a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontja, a NAVtv. 33/P. § (7) bekezdése, 34/E. § (4) bekezdése és 34/X. § (2) bekezdése az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikk (1) bekezdése értelmében az Európai Unió Alapjogi chartája 30. cikkében foglaltakat sérti.

A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. április 03-án kelt, 2.M.952/2015/39. számú I. fokú ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a NAVtv. 33/T. § (5)

bekezdésének a vizsgálóbiztos kijelölésére vonatkozó rendelkezéseit, ezért az alperes nem jogszerű eljárás alapján történt felmentő intézkedése a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjára alapítottan jogellenesen történt, és erre tekintettel kötelezte az alperest arra, hogy fizessen meg részemre a felmentés jogellenességével összefüggésben 6.902.400,-Ft átalány kártérítést, ezt meghaladóan viszont a keresetemet elutasította. Az I. fokú bíróság álláspontja az volt, hogy a jogszerűtlenül kijelölt vizsgálóbiztos által megvalósított további eljárási jogsértések önmagukban nem alkalmasak a rendeltetésszerű joggyakorlás (joggal való visszaélés tilalma) követelménye megsértésének megállapítására. Továbbá az I. fokú bíróság álláspontja szerint az [REDACTED] érintő büntetőeljárás csoporttulajdonság, így az egyenlő bánásmód megsértése szempontjából összehasonlítható helyzetet nem eredményezhet. Továbbá az I. fokú bíróság a megítélt átalánykártérítés összege tekintetében arra hivatkozott, hogy nem tettem eleget kellő módon a kárenyhítési kötelezettségemnek.

A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.952/2015/39. számú I. fokú ítéletével szemben a törvényes jogorvoslati határidőn belül fellebbezést terjesztettem elő. A fellebbezésemben előadtam, hogy az alperes a vizsgálóbiztos kijelölésére vonatkozó a NAVtv. 34/T. § (5) bekezdésében foglaltak megsértésén kívül, a vizsgálóbiztos eljárásával megsértette a NAVtv. a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit is, ezáltal pedig a méltatlansági eljárás lefolytatására vonatkozó mindazon releváns rendelkezést megszegte, amelyek azt voltak hivatottak biztosítani, hogy a méltatlansági eljárás során az érdekeim érvényesítve, az eljárási jogaim és kötelezettségeim gyakorolva, a vizsgálóbiztos személyét érintő kifogásom előterjeszthessem, érdemi nyilatkozatot tehessek, a javamra, védelmemre szolgáló tényeket, bizonyítékokat előadhassam, a méltatlansági eljárás bizonyítékait, a vizsgálóbiztos megállapításait megismerhessem és azokra észrevételt tehessek, jogi képviselőt vegyek igénybe képviselőmetre, a Magyar Rendvédelmi Kar, illetve a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál működő érdek-képviselői szerv képviselőjének részvételét kezdeményezzem.

Fellebbezésemben utaltam rá, miszerint a büntetőjogi felelősség megállapítása a büntetőügyekben eljáró bíróság feladata, azonban az alperes annak ellenére alkalmazta Velem szemben a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését, hogy a Velem szembeni büntetőeljárás a kezdetén volt, az alperes tényként kezelte a Velem szemben közölt gyanúsítás alapján azt, hogy Én a gyanúsítás szerinti bűncselekményt elkövettem. Továbbá a vizsgálóbiztos annak tudatában sem indítványozta a méltatlansági eljárás felfüggesztését, hogy tudomással bírt arról, miszerint jogos védelmi helyzetben való cselekvőségemre hivatkozom. Kiemeltem, hogy a méltatlansági eljárás során megvalósított eljárásjogi jogsértéseket együttesen és összességében kell megítélni abból a szempontból, hogy az a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik-e és ezáltal a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelméhez is vezethet.

Utaltam fellebbezésemben arra is, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét azzal, hogy az [REDACTED] szembeni büntetőeljárás kapcsán Vele szemben nem indított méltatlansági eljárást, állásából nem függesztette fel, illetve [REDACTED] sem függesztette fel állásából és nem indított vele szemben méltatlansági eljárást az Amerikai Egyesült Államok által Vele szemben korrupciós okokból elrendelt kitiltás és beutazási tilalom kapcsán.

A fellebbezési eljárás során az egyenlő bánásmód követelményének megsértése további bizonyítása kapcsán csatoltam az időközben a közérdekű adatigénylésemre a Nemzeti Adó- és Vámhivaltól kapott 2017. december 14. napján kelt. 230585285 számú ügyiratával adott adatszolgáltatását, mely szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál 2012.-2016. években 4 alkalommal indult méltatlansági eljárás szolgálati jogviszonnyal össze nem függő bűncselekmény kapcsán, melyből 1 esetben került sor az érintett állásából történő felfüggesztésére és hivatásos szolgálati jogviszonyra való méltatlanná válásának megállapítására és hivatásos szolgálati jogviszonya megszüntetésére és ebben az egy esetben volt a szolgálati jogviszony megszüntetésének indoka az, hogy a büntetőeljárás szerinti gyanúsítás ténye önmagában alkalmas volt a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom veszélyeztetésére, az, hogy az eset az országos médiában megjelent csupán befejezetté tette a közbizalom veszélyeztetését. Erre tekintettel utaltam arra is, hogy ez az 1 eset az Én esetemet jelenti értelemszerűen, mert 2015. február 27-én került az állásomból történő felfüggesztésemre, illetve 2015. március 04-én került sor a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetésére, azzal a Velem szemben közölt gyanúsítás tényére, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom sérelmének bekövetkeztére és az eset országos médiában történő, szükségesnél nagyobb részletességgel történő megjelenésére hivatkozással.

Az I. fokú bíróság azon megállapítása vonatkozásában, miszerint nem tettem, eleget kellő módon a kárenyhítési kötelezettségemnek, előadtam, hogy az előzetes letartóztatásomat fogantató Hajdú-Bihar Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben, illetve a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben több alkalommal is kérelmeztem munkába állításom, azonban a BV. Intézetek nem tudtak számomra munkát biztosítani, valamint hivatkoztam arra is, hogy fogva tartásom ellenére is eseti megbízás alapján történő munkavégzésre irányuló megbízási szerződést kötöttem jogi tanácsadói tevékenységre egyéni ügyvéddel, mely szerződést csatoltam a II. fokú bíróság részére.

Sérelmeztem, hogy az I. fokú bíróság nem adott helyt az Alkotmánybíróság eljárásának, illetve az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére irányuló indítványaimnak, illetve indítványoztam ezen eljárások kezdeményezését a II. fokú bíróság által.

Utaltam a jogorvoslati eljárás során Kúria Mfv.II.10.274/2017/6. számú határozatában foglaltakra, mely szerint a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelve tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

Hivatkoztam arra, hogy a rendeltetésszerű joggyakorlás, illetve az egyenlő bánásmód követelményeinek megtartására az alperesnek állt fenn bizonyítási kötelezettsége, azonban ennek az alperes az I. fokú bírósági eljárás során nem tett eleget. Utaltam arra is, hogy az I. fokú eljárás során több alkalommal is tettem egyezségi ajánlatot az alperes részére, azonban az alperes azokat érdemi megfontolásra sem méltatta, így a per folytatására okot adó magatartást tanúsított.

Mindezek alapján kértém, hogy a Szolnoki Törvényszék a fellebbezésemnek helyt adva:

- elsődlegesen állapítsa meg azt, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve az alperes a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen és a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába), illetve a Hszt. 6. § (1) bekezdésébe foglalt egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg, és kötelezze az alperest a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontjaiban meghatározottak alapján az eredeti munkakörömben történő tovább foglalkoztatásomra, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése alapján az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére,
- elsődleges kereseti kérelmem elutasítása esetén másodlagosan állapítsa meg, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen módon szüntette meg, erre tekintettel pedig a NAVtv. 34/X. § (6) bekezdése alapján 24 havi illetményemnek megfelelő átalánykártérítés megfizetésére.

A Szolnoki Törvényszék a 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú II. fokú jogerős ítéletével a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.952/2015/39. számú I. fokú ítéletét helybenhagyta.

A Szolnoki Törvényszék II. fokú ítéletében azt állapította meg, hogy az alperes által a vizsgálóbiztos kijelölésére jogszerűen került sor a NAVtv. 33/T. § (5) bekezdése szerint, figyelemmel a NAVtv. 33/T. § (1)-(3) bekezdéseiben foglaltakra. A II. fokú bíróság megállapította azonban, hogy a vizsgálóbiztos az eljárása során megsértette a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésében, (4) bekezdés d) pontjában, 33/X. § (3) bekezdésében, illetve 33/v. § (1)-(6) bekezdésében foglalt eljárásjogi szabályokat. A Szolnoki Törvényszék álláspontja szerint a vizsgálóbiztos eljárásával összefüggésben lényeges eljárási jogaim nem gyakorolhattam a méltatlansági eljárás során, ez pedig olyan lényeges, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértés, amely miatt a méltatlanságom megállapító határozat és az azon alapuló, ugyanazon megállapításokat tartalmazó felmentés sem jogszerű. Utalt rá a törvényszék, hogy a hivatkozott határozatok azon érvelésemmel, mely szerint jogos védelmi helyzetben cselekedtem, egyáltalán nem foglalkoztak, holott ez a cselekményem megítélését, és a büntethetőségem jelentősen befolyásoló tisztázandó körülmény lenne. Utalt a II. fokú ítélet arra, hogy az eljárás során hivatkoztam a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértésére is, azonban nemcsak ezt állítottam, hanem a tételes jog sérelmét is, amelyre tekintettel elsődlegesen azt kellett vizsgálni a perben, hogy sérültek-e az anyagi jogszabályok, míg a rendeltetésszerű joggyakorlás csak abban az esetben vizsgálendő, amennyiben a felmentésre vonatkozó tételes jog megsértése nem történt meg. Mivel az alperes anyagi jogot sértett, így annak vizsgálata szükségtelen volt, hogy a munkáltató intézkedése sértette-e a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, tekintettel arra, hogy az anyagi jogsértés miatt ez fogalmilag kizárt. A II. fokú bíróság álláspontja továbbá az volt, hogy az egyenlő bánásmód követelménye tekintetében nem állapítható meg az alperes részéről jogsértés.

A Szolnoki Törvényszék II. fokú ítélete szerint az I. fokú bíróság jogellenes szolgálati jogviszony megszüntetésre tekintettel helyesen állapította meg az átalány kártérítés összegét 12 havi illetményemnek megfelelő összegben.

A törvényszék aaptalannak és szükségtelennek ítélte az alkotmánybíróság eljárásának, illetve az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére irányuló indítványom.

A Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt jogerős II. fokú döntésével szemben a törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő a Kúriához.

A felülvizsgálati kérelmemben előadtam, hogy álláspontom szerint az alperes megsértette a NAVtv. 33/T. § (5) bekezdésében a vizsgálóbiztos kijelölésére vonatkozó rendelkezéseket, ebben a körben utaltam a NAVTv. módosításáról szóló, 2012. T8967. számú törvényjavaslat

indokolásában foglaltakra. előadtam továbbá, hogy az I. és II. fokú ítéletek egybehangzóan megállapították azt, hogy az alperes a méltatlansági eljárás során megsértette a NAVtv. 33/O. § 33/O. § (3) bekezdésében, (4) bekezdés d) pontjában, 33/X. § (3) bekezdésében, illetve 33/V. § (1)-(6) bekezdésében foglalt eljárásjogi szabályokat. Előadtam, hogy a hivatásos szolgálati jogviszony méltatlanság jogcímén történő megszüntetésére a Hszt. 56. 0 (2) bekezdés e) pontja határozza meg az anyagi jogi rendelkezéseket, míg a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdése határozza meg a méltatlansági eljárás soráni vizsgálatra vonatkozó, a Hszt. 149/B. § 82) bekezdésének rendelkezései helyett alkalmazandó speciális eljárási szabályokat, tehát a NAVtv. 33/O. § 33/O. § (3) bekezdésében, (4) bekezdés d) pontjában, 33/X. § (3) bekezdésében, illetve 33/V. § (1)-(6) bekezdésében, NAVtv. 33/W. § (1) bekezdésében foglaltak eljárási szabályoknak minősülnek.

Hivatkoztam arra, hogy a per során előadtam és az ügyvédem is utalt a 2016. november 16-án kelt beadványében arra tényre, hogy 2015. február 27-én [REDACTED] [REDACTED] miután átadták számomra az állásomból történő felfüggesztésemre vonatkozó határozatot közölték Velem. hogy két lehetőségem van, vagy hajlandó vagyok a hivatásos szolgálati jogviszonyomról önként lemondani vagy ha nem akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”. Utaltam rá, hogy az állásomból történő felfüggesztésemről szóló 1800821808 számú határozatra egyidejűleg az átvétel ténye mellé - a későbbi esetleges jogviták során történő bizonyíthatóság érdekében - azt is ráírtam, hogy: „A hivatásos szolgálati viszonyomról lemondani nem kívánok.” Tekinettel arra, hogy a szolgálati viszonyomról önként nem mondtam le nevezettek átadták számomra a méltatlansági eljárás megindításáról szóló határozatot.

A felülvizsgálati kérelmemben ennek kapcsán kiemeltem, hogy az alperes az per során nem vitatta, hogy a feletteseim kvázi ultimátumot adtak, hogy vagy önként lemondok a szolgálati jogviszonyomról, vagy ha ezt nem teszem meg, akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”, azaz ilyen módon fogják megszüntetni a hivatásos szolgálati jogviszonyom. Ez az alperes által sem vitatott felettes vezetői hozzáállás viszont egyértelműen igazolja, hogy az alperes a méltatlansági eljárást és ennek kapcsán a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét súlyosan sértő módon, retorzióként alkalmazta Velem szemben amiatt, mert önként nem mondtam le a hivatásos szolgálati jogviszonyomról. A felülvizsgálati kérelmemben sérelmeztem, hogy ezt a rendkívül fontos és az alperes által sem vitatott tény az I. és II. fokú bíróságok figyelmen kívül hagyták.

Utaltam arra is, hogy a vizsgálóbiztos az eljárása során megvalósított – gyakorlatilag – az összes irányadó eljárásjogi előírást megsértő magatartását és azt a tény, hogy a méltatlansági eljárás alkalmazására retorzióként került sor, amiatt, mert önként nem mondtam le a szolgálati jogviszonyomról, összességében és együttesen figyelembe véve egyértelműen bizonyítja, hogy az alperes a méltatlansági eljárást és ennek kapcsán a szolgálati

jogviszonyom megszüntetését a rendeltetésszerű joggyakorlás (joggal való visszaélés tilalmába) ütköző módon alkalmazta Velem szemben.

A felülvizsgálati kérelmemben hivatkoztam a Kúria Mfv.II.10.274/2017/6. számú határozatában foglaltakra, mely szerint a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelveire tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

Felülvizsgálati kérelmemben hivatkoztam arra, hogy a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdése többletkövetelményként fogalmazza meg azt, hogy a szolgálati jogviszony megszüntetésének a jogellenes voltán felül a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe kell ütköznie ahhoz, hogy az érintett személy kérhesse az eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatását. Erre tekintettel pedig az I. és II. fokú bíróságnak az anyagi jogsértés megállapításán túlmenően, a lényeges, jelentős, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértést is figyelembe kellett volna vennie a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértése megítélése szempontjából és azokat összességükben, együttesen kellett volna értékelnie. Ugyanis ezek a lényeges eljárási jogsértések érdemi jelentőséggel bírnak a NAVtv. 34/X. § 81) bekezdés a) pont szerinti, az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatásra irányuló kereseti kérelem és a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdés szerinti, az elmaradt illetmény és egyéb járandóság megfizetése alkalmazása szempontjából.

Mindezek alapján álláspontom az volt, hogy az I. és II. fokú ítéletek jogsértő módon nem állapították meg azt, hogy az az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon szüntette meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom.

Utaltam rá, miszerint az, hogy a médiában milyen híradások jelentek meg az eset kapcsán, az Tőlem független, kívül álló ok, Én a médiának nem nyilatkoztam a büntetőeljárás során, illetve az alperes a per során arra vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem mutatott be, hogy 2015. február 25. – 2015. március 04. napok között milyen tartalmú híradások jelentek meg a médiában, illetve, hogy azok a szükségesnél nagyobb részletességgel számoltak volna be a történetekről.

Utaltam rá, hogy a II. fokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy az [REDACTED] az egyenlő bánásmód szempontjából összehasonlítható helyzetben lévő személynek minősül, azonban valótlan az az alperes által a per során csatolt nyilatkozat, miszerint a munkáltatói jogkör gyakorlója nem tudott arról, hogy az [REDACTED] szemben büntetőeljárás indult, mivel ezt a tényt 2014. október 28-án [REDACTED] személyesen, szóban közöltük a munkáltatói jogkört gyakorló vezetővel.

Utaltam arra is, hogy a [REDACTED] vonatkozó híradásokkal kapcsolatban a II. fokú eljárásban történt részletesebb bizonyítéki hivatkozások nem minősülnek új tény állításának, mert az I. fokú eljárásban már hivatkoztam arra, hogy ő is összehasonlítható helyzetben lévő személynek minősül az egyenlő bánásmód követelményének megsértése megítélése szempontjából. Továbbá előadtam, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivaltól kért és a II. fokú eljárásban csatolt közérdekű adatigénylésre vonatkozó adatszolgáltatást az I. fokú ítélet jogszabálysértő voltának alátámasztása céljából terjesztettem elő a II. fokú eljárásban, ami szintén nem tilalmazott. Kiemeltem azon álláspontom, hogy az egyenlő bánásmód követelményének megsértése értékelésekor is a releváns tényeket, körülményeket együttesen és összességükben kell értékelni. Mindezek alapján álláspontom az volt, hogy az alperes az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom, amelyre figyelemmel az I. és II. fokú ítéletek jogsértők, mert nem rendelkeztek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkozatásomról a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés d) pontja alapján és nem rendelkeztek arról, hogy az alperes fizesse meg a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerint az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim.

Hivatkoztam arra, hogy a kárenyhítési kötelezettségemnek eleget tettem, mert több alkalommal is kértem az előzetes letartóztatásom foganatosító BV. Intézetekben a munkába állításom, azonban kérelmeim azzal kerültek elutasításra, hogy nem tudnak munkát biztosítani számomra, illetve mindemelett megbízási szerződést kötöttem egyéni ügyvéddel jogi tanácsadókénti eseti foglalkoztatásomra. Utaltam rá, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál, illetve annak jogelődjénél a Vám- és pénzügyőrségnél eltöltött 19 és fél éves hivatásos szolgálati jogviszonyban eltöltött időre tekintettel a megítélt átalánykártérítés aránytalanul alacsony.

Kiemeltem, hogy álláspontom szerint az I. és II. fokú bíróságok indokolatlanul és megalapozatlanul utasították el az Alkotmánybíróság eljárásának, illetve az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére irányuló indítványaim és kértem a Kúriát, hogy ezen indítványaimnak a felülvizsgálati eljárás során adjon helyt és kezdeményezze a Kúria az Alkotmánybíróság eljárását, illetve az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását.

Mindezek alapján kértem, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásban hozandó döntésével:

- elsődlegesen állapítsa meg azt, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen és a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába), illetve a Hszt. 6. § (1) bekezdésébe foglalt egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg, és

kötelezze az alperest a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontjaiban meghatározottak alapján az eredeti munkakörömben történő tovább foglalkoztatásomra, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése alapján az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére,

- elsődleges kereseti kérelmem elutasítása esetén másodlagosan állapítsa meg, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen és a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába), illetve a Hszt. 6. § (1) bekezdésébe foglalt egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg, és amennyiben a bíróság a az alperes kérelmére NAVtv. 34/X. § (2) bekezdés a)-d) pontjai fegyelembe vételével mellőzi az eredeti munkakörömben történő visszahelyezésem, úgy kötelezze az alperest a NAVtv. 34/X. § (4)-(5) bekezdései alapján kötelezze az alperest az elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim, valamint 12 havi illetményemnek megfelelő összeg megfizetésére,
- az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmem elutasítása esetén állapítsa meg, hogy az alperes a hivatásos szolgálati jogviszonyomat a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve, illetve a NAVtv. 17/F. § (2) bekezdés b)-c), f)-g) pontjainak, a 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, 33/W. §-ának rendelkezéseit megsértve, ezáltal jogellenesen módon szüntette meg, erre tekintettel pedig a NAVtv. 34/X. § (6) bekezdése alapján 24 havi illetményemnek megfelelő átalánykártérítés megfizetésére.
- negyedlegesen – az előbbi kereseti kérelmeim elutasítása esetére – kértem az II. fokú ítélet – I. fokú ítéletre is kiterjedően történő – megsemmisítését és az I. fokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását.

A Kúria a 2019. április 17-én kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletével a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.676/2017/10. számú ítéletét hatályában fenntartotta.

A Kúria ítéletében megállapította, hogy a II. fokú bíróság jogszabályba ütköző módon vonta le azt a következtetést, hogy jogszerűen került sor a vizsgálóbiztos kijelölésére a NAVtv. 33/T. § (5) bekezdése alapján, ugyanis vezető munkakört betöltő személy esetén a NAV.tv. 33/T. § (3) bekezdése nem alkalmazható.

A Kúria álláspontja szerint az adott ügy szempontjából nem volt jelentősége ennek a körülménynek, ugyanis a II. fokú bíróság azt állapította meg, hogy a munkáltató az általa lefolytatott méltatlansági eljárás során több olyan lényeges eljárási szabályt is megsértett, amely az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértés volt, így ez a méltatlanságom megállapító határozat és az ezen alapuló ugyanezen megállapításokat tartalmazó felmentés jogellenességét eredményezte.

A Kúria álláspontja szerint a joggal való visszaélés tilalma akkor állapítható meg, ha valamely alanyi jog gyakorlása formálisan jogszerűen történt, ezért valamely joggyakorlás nem lehet tételes jogszabályba ütközés esetén miatt jogellenes és egyben a joggal való visszaélés tilalmába ütköző. Mivel perbeli esetben az eljáró bíróságok azt állapították meg, hogy az alperes eljárása sértette a Hszt. több rendelkezését, nem állapítható meg, hogy a munkáltató intézkedése formálisan jogszerű volt, ezért annak tételes jogszabályba ütközése miatt a joggal való visszaélés tilalmának megszegése nem merülhet fel. Ebben a körben a Kúria ítélete megjelöli a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdéseiről szóló 5/2017. (XI.28.) KMK véleményt, valamint az EBH.2017.M.29., és BH.2018.347. döntéseket.

A Kúria ítélete szerint kellő alap nélkül állítottam azt is, hogy az alperes intézkedése az egyenlő bánásmód követelményébe ütközött, tekintettel arra, hogy az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőségről szóló 2003. évi CXXV. törvény (továbbiakban: Ebtv.) 8. § t) pontjában megjelölt „egyéb helyzet”, mint védett tulajdonság kereti nem értelmezhetőek tágan. ebben a körben a Kúria ítélete megjelöli az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI.28.) KMK véleményt.

A Kúria álláspontja az volt, hogy az eljáró bíróságok jogszerűen rendelkeztek a NAVtv. 34/X. § (6) bekezdése alapján a jogellenes jogviszony megszüntetés jogkövetkezményeként az átalánykártérítés megfizetéséről.

A Kúria ítélete szerint helytállóan döntött a másodfokú bíróság arról, hogy a per megítélése szempontjából nem volt indokolt az alkotmánybíróság eljárásának, valamint az Európai Bíróság előtt előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, mivel a felek közötti jogvita enélkül is elbírálható volt.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M.952/2015/39. számú I. fokú ítéletével hozott döntést a kereseti kérelmemről az ügyben.

Az I. fokú ítélettel szemben a Pp. 234. § (1) bekezdése szerinti törvényes jogorvoslati határidőn belül fellebbezést terjesztettem elő.

A fellebbezésem a Szolnoki Törvényszék a 2018. június 14-én kelt 4.Mf.20.676/2017/10. számú II. fokú jogerős ítéletével bírálta el, és az I. fokú ítéletet helyben hagyta.

A II. fokú ítélettel szemben a Pp. 272. § (1) bekezdése szerinti törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő a Kúriához.

A Kúria a 2019. április 17-én kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletével a II. fokú ítéletet hatályában fenntartotta.

Fentiekre tekintettel az ügyben a rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem, további bírósági jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria 2019. április 17-én kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletét, 2019. szeptember 05-én vettem kézhez a Szolnoki közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által megküldött tértivevényes postai küldeményként. Az alkotmányjogi panasz előterjesztésének határideje erre tekintettel 2019. november 04.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.952/2015. számú I. fokú bírósági eljárásában, a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.676/2017. számú II. fokú bírósági eljárásában és a Kúria Mfv.II.10.522/2018. számú felülvizsgálati eljárásában felperesként vettem részt, ezért az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 2. § a) pontjában foglaltakra tekintettel a 27. § szerinti alkotmányjogi panasz szempontjából egyedi ügyben érintett személynek minősülök.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítélete és az ezen ítélettel hatályában fenntartott, a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítélete és az ezzel az ítélettel helybenhagyott a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M.952/2015/39. számú ítélete Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésében meghatározott munkához való alapjog lényegi tartalmát képező az indokolatlan elbocsátásokkal szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogba ütközik – figyelemmel az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésében, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 30. cikk rendelkezésében foglaltakra –, mert a NAVtv. 34/X. §

(1) bekezdésének rendelkezése értelmében a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenes volta jogszabályi és alapvető feltétele annak, hogy az érintett pénzügyőr kérhesse az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását, ha a jogviszony megszüntetése a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik, illetve a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés d) pontja szerint az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik. Az ügyben eljáró I. és II. fokú bíróságok, valamint a Kúria ítéleteikben a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetésének jogellenes voltát alapvetően eljárásjogi alapokon, a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, mint lényeges az ügy érdemi elbírálására kiható eljárás szabálysértésekre alapozták (vizsgálóbiztos személyének jogellenes kijelölése, releváns eljárás szabályok vizsgálóbiztos általi megsértése). A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Szolnoki Törvényszék és a Kúria ezen eljárás szabálysértéseket olyan súlyosnak ítélte, amely miatt álláspontjuk szerint a hivatásos szolgálatra való méltatlanná válásom megállapító és az ezen alapuló, ugyanazon megállapításokat tartalmazó, a felmentésemről rendelkező munkaügyi határozatok sem jogszerűek.

A jogi képviselőm által előterjesztett felperesi keresetlevélből és a perben a jogi képviselőm által benyújtott felperesi írásbeli nyilatkozatokból, a tárgyalásokon általam és a jogi képviselőm által tett felperesi nyilatkozatokból, a fellebbezésemből és a jogorvoslati eljárás során tett felperesi jogi képviselői nyilatkozatokból, valamint a felülvizsgálati kérelmemből és a felülvizsgálati tárgyaláson előadottakból, egyértelműen megállapítható, hogy anyagi jogi és eljárásjogi alapokon sérelmeztem az alperesi munkaügyi döntéseket.

Az anyagi jogi jogsértés körében arra hivatkoztam, hogy az alperes a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyomat, mert a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelveire tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

Az eljárásjogi szabálysértések körében arra hivatkoztam, hogy az alperes a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével (vizsgálóbiztos személyének jogellenes kijelölése, releváns eljárás szabályok vizsgálóbiztos általi megsértése), a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyom. Ebben a körben utaltam arra is, miszerint az az alperes által a perben nem vitatott tény, hogy a feletteseim kvázi ultimátumot adtak, hogy vagy önként lemondok a szolgálati jogviszonyomról, vagy ha ezt nem teszem meg, akkor

„méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”, azaz ilyen módon fogják megszüntetni a hivatásos szolgálati jogviszonyom, mint az alperesi felettes vezetői hozzáállás viszont egyértelműen igazolja, hogy az alperes a NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárást és ennek kapcsán a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét súlyosan sértő módon, retorzióként alkalmazta Velem szemben amiatt, mert önként nem mondtam le a hivatásos szolgálati jogviszonyomról.

Mindezek alapján az ügyben eljáró bíróságoknak az anyagi jogsértés körében azt kellett volna vizsgálnia, hogy a sérelmezett munkaügyi határozatok a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjába ütköznek-e és ezáltal jogellenesen került-e sor a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetésére. Ebben a körben relevánsan azt kellett volna figyelembe venniük, hogy az alperes a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyomat, mert a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelveire tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

Továbbá tekintettel arra, hogy a sérelmezett alperesi munkaügyi határozatok arra is hivatkoztak, miszerint azzal már bekövetkezett a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom veszélyeztetése, hogy az országos média a szükségesnél nagyobb részletességgel számolt be a történetekről, és ezen híradások egyértelműen kijelentik, hogy az emberölés kísérletének büntetettét a Nemzeti Adó- és Vámhivatal [REDACTED] [REDACTED] követte el az [REDACTED] sérelmére, az alperesre hárult a perben annak bizonyítása, hogy ez ténylegesen be is következett. Ebben a körben egyrészt az alperesnek azt kellett volna alátámasztania, hogy más hasonló – emberölés kísérlete gyanúja miatt őrizetbe vett, letartóztatott személy esetén nem számolt be az országos média hasonló részletességgel az esetről, másrészt azt kellett volna igazolnia, hogy az eset a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál végzett hivatásos szolgálati jogviszonyommal összefüggésben áll.

Az, hogy a médiában milyen híradások jelentek meg az eset kapcsán, az Tőlem független, kívül álló ok, Én a médiának nem nyilatkoztam a büntetőeljárás során, illetve az alperes a per során arra vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem mutatott be, hogy 2015. február 25. – 2015. március 04. napok között milyen tartalmú híradások jelentek meg a médiában, illetve, hogy azok a szükségesnél nagyobb részletességgel számoltak volna be a történetekről más hasonló esetekhez képest. Másrészt az eset nem a szolgálati jogviszonyommal összefüggésben történt, hanem magánéletemben, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalmat pedig gyakorlatilag és fogalmilag is csak olyan cselekmények sérthetik, amelyek a hivatásos szolgálati jogviszonnyal összefüggésben állnak,

ezért az alperes által ebben a körben felhozott indokok nem alapozták meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését.

Az eljárásjogi jogsértések körében az ügyben eljáró bíróságoknak azt kellett volna vizsgálniuk, hogy az általam megjelölt és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértése körében hivatkozott alperesi eljárásjogi jogsértések megvalósítottak-e a joggal való visszaélés tilalmát. Tekintettel arra, hogy az alperes egyrészt retorzióként alkalmazta Velem szemben a méltatlansági eljárást, mert a felettes vezetők által adott ultimátum ellenére nem voltam hajandó lemondani önként a hivatásos szolgálati jogviszonyomról, melyet egyértelműen bizonyít az a tény, hogy az állásomból történő felfüggesztésemről szóló 1800821808 számú határozatra egyidejűleg az átvétel ténye mellé - a későbbi esetleges jogviták során történő bizonyíthatóság érdekében - azt is ráírtam, hogy: „A hivatásos szolgálati viszonyomról lemondani nem kívánok.”, valamint az, hogy az alperes mindezt a per során nem vitatta. Másrészt a vizsgálóbiztos kijelölésének jogszerűtlen volta, a vizsgálóbiztosnak a méltatlansági eljárás lefolytatása során megvalósított, gyakorlatilag az összes releváns eljárásjogi jogszabályi előírást megvalósító magatartása okszerűen bizonyítja, hogy az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába) ütköző módon alkalmazta Velem szemben a méltatlansági eljárást, állapította meg a hivatásos szolgálatra való méltatlanná válásom és szüntette meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom.

Az egyenlő bánásmód követelményének körében az ügyben eljáró bíróságoknak azt kellett vizsgálniuk, hogy azok a személyek, akiket a per során, mint azonos/hasonló egyéb helyzetben lévő személyeket felhoztam ezen követelmény alperesi megsértésének igazolására, az Ebktv. 8. § t) pontja szempontjából Velem azonos/hasonló egyéb helyzetben lévő személyeknek tekinthetők-e. Az [REDACTED] az általam hivatkozott Vele szembeni büntetőeljárás ténye alapján Velem hasonló helyzetben lévő személynek minősül, mert Velem szemben is a büntetőeljárás ténye volt a sérelmezett alperesi munkaügyi döntések indoka. A [REDACTED] szintén Velem hasonló helyzetben lévő személynek minősül, mert a Nemzeti Adó és Vámhivatal [REDACTED] [REDACTED] akiről az országos médiában korrupciós okkal kapcsolatban jelentek meg híradások több hónapon át. A közérdekű adatigénylésemre a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által adott adatszolgáltatással érintett rajtam kívüli másik három olyan személy, akikkel szemben a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál 2012.-2016. években indult méltatlansági eljárás szolgálati jogviszonnyal össze nem függő bűncselekmény kapcsán, szintén Velem hasonló helyzetben lévő személyeknek minősülnek.

Tekintettel arra, hogy az alperes a fent említett foglalkoztatottak esetében egyrészt nem alkalmazta az állásból történő felfüggesztést, másrészt nem indított egy részükkel szemben - [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] méltatlansági eljárást, harmadrészt másik részükkel szemben - közérdekű adatszolgáltatással érintett rajtam kívüli másik három személy - nem állapította meg a hivatásos szolgálatra történő méltatlanná válást és nem szüntette meg ez

okból a hivatásos szolgálati jogviszonyukat, igazolja, hogy az alperes Velem szemben, a Velem azonos/hasonló helyzetben lévő személyekhez viszonyítottan megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Az ügyben eljáró bíróságok azzal, hogy Hszt. 52. § (2) bekezdése e) pontja tekintetében megvalósult alperesi anyagi jogsértésre nem voltak figyelemmel az ítéleteikben, továbbá az alperesnek a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével és NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárás alkalmazásával megvalósított, a Hszt. 5. § (1)-(2) és (4) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét (joggal való visszaélés tilalmát) sértő eljárásjogi szabálysértéseket, pedig az anyagi jogi jogsértés alapjául értékelték, valamint a Hszt. 6. § (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmód követelményét sértő alperesi magatartásokat nem tekintették az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek, és mindezek alapján a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja alapján, kereseti kérelmemre nem rendelkeztek az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezéséről, megsértették Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése szerinti munkához való alapjog szerves részét képező, az Európai Unió alapjogi Chartájának 30 cikkében is nevesített és az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésben a Szerződéssel azonos jogi kötőerővel bíró, az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogom, amely alapjogsértés az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősül.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítélete, a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítéletére is kiterjedően, Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésébe, XV. cikk (2) bekezdésébe, XXIII. cikk (8) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütköznek, mert sértik a munkához való alapjog lényegi tartalmát képező, az Európai Unió alapjogi Chartájának 30 cikkében is nevesített és az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésben a Szerződéssel azonos jogi kötőerővel bíró, az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogot, amely alapjogsértés az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősül, mert az ügyben eljáró bíróságok azzal, hogy Hszt. 52. § (2) bekezdése e) pontja tekintetében megvalósult alperesi anyagi jogsértésre nem voltak

figyelemmel az ítéleteikben, továbbá az alperesnek a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével és NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárás alkalmazásával megvalósított, a Hszt. 5. § (1)-(2) és (4) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét (joggal való visszaélés tilalmát) sértő eljárásjogi szabálysértéseket, pedig az anyagi jogi jogsértés alapjául értékelték, valamint a Hszt. 6. § (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmód követelményét sértő alperesi magatartásokat nem tekintették az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek, és mindezek alapján a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja alapján, kereseti kérelmemre nem rendelkeztek az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezéséről.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az alkotmányos elvet és alapjogokat az Alaptörvény elismeri és védi. A munkához való jogot a XII. cikk (1) bekezdése, a közhivatal viseléséhez fűződő jogot a XXIII. cikk (8) bekezdése, a hatékony bírói védelemhez való jogot pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmazza.

„Magyarország Alaptörvénye Q) cikk (2) bekezdése szerint:

„Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.”

Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése alapján:

„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.”

Magyarország Alaptörvénye XV. cikk (2) bekezdése értelmében:

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

Magyarország Alaptörvénye XXIII. cikk (8) bekezdése szerint:

„Minden magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy rátermettségének, képzettségének és szakmai tudásának megfelelően közhivatalt viseljen. Törvény határozza meg azokat a közhivatalokat, amelyeket párt tagja vagy tisztségviselője nem tölthet be.”

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Magyarország Alaptörvénye 28. cikke szerint:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Európai Unióról szóló Szerződés – Lisszaboni Szerződéssel módosított – 6. cikk (1) bekezdése kimondja:

„Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2000. december 7-i, Strasbourgban 2007. december 12-én kiigazított szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.”

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 30. cikke szerint:

„Az uniós joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban minden munkavállalónak joga van az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez.”

A Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény 34/X. § (1) bekezdés a) pontja, illetve d) pontja értelmében:

„Ha a bíróság megállapítja, hogy a munkáltató a kormánytisztviselő, a pénzügyőr, az ügykezelő kormányzati szolgálati jogviszonyát, hivatásos szolgálati jogviszonyát jogellenesen szüntette meg, a kormánytisztviselő, a pénzügyőr, az ügykezelő abban az esetben kérheti az eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatását, ha

a) a megszüntetés a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe [Kttv. 10. § (1) bekezdés, Hszt. 5. §], illetve felmentési védelembe (Kttv. 70–71. §, Hszt. 58. § és 58/A. §) ütközik, vagy a munkáltató megszegi a felmentési korlátozásokra vonatkozó egyéb rendelkezéseket [Kttv. 57. § (4) bekezdés és 63. § (4) bekezdés, illetve e törvény 17/C. § (1) bekezdés], vagy”

d) a jogviszony megszüntetése az egyenlő bánásmód követelményébe ütközött,

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítélete és az ezen ítélettel hatályában fenntartott, a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítélete és az ezzel az ítélettel

helybenhagyott a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M.952/2015/39. számú ítélete Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésében meghatározott munkához való alapjog lényegi tartalmát képező, az indokolatlan elbocsátásokkal szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogot sérti – figyelemmel az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésében, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 30. cikk rendelkezésében foglaltakra –, mivel a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdésének rendelkezése értelmében a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenes volta jogszabályi és alapvető feltétele annak, hogy az érintett pénzügyőr kérhesse az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását, ha a jogviszony megszüntetése a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik, illetve a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés d) pontja szerint az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik.

Az ügyben eljáró I. és II. fokú bíróságok, valamint a Kúria ítéleteikben a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetésének jogellenes voltát alapvetően eljárásjogi alapokon, a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek, mint lényeges az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértésekre alapozták (vizsgálóbiztos személyének jogellenes kijelölése, releváns eljárási szabályok vizsgálóbiztos általi megsértése). A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Szolnoki Törvényszék és a Kúria ezen eljárási szabálysértéseket olyan súlyosnak ítélte, amely miatt álláspontjuk szerint a hivatásos szolgálatra való méltatlanná válásom megállapító és az ezen alapuló, ugyanazon megállapításokat tartalmazó, a felmentésemről rendelkező munkaügyi határozatok sem jogszerűek.

A jogi képviselőm által előterjesztett felperesi keresetlevélből és a perben a jogi képviselőm által benyújtott felperesi írásbeli nyilatkozatokból, a tárgyalásokon általam és a jogi képviselőm által tett felperesi nyilatkozatokból, a fellebbezésemből és a jogorvoslati eljárás során tett felperesi jogi képviselői nyilatkozatokból, valamint a felülvizsgálati kérelmemből és a felülvizsgálati tárgyaláson előadottakból, egyértelműen megállapítható, hogy anyagi jogi és eljárásjogi alapokon sérelmeztem az alperesi munkaügyi döntéseket.

Az anyagi jogi jogsértés körében arra hivatkoztam, hogy az alperes a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyomat, mert a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelve tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

A perben az eljárásjogi szabálysértések körében arra hivatkoztam, hogy az alperes a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével (vizsgálóbiztos személyének jogellenes kijelölése, releváns eljárási szabályok vizsgálóbiztos általi megsértése), a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyom. Ebben a körben utaltam arra is, miszerint az az alperes által a perben nem vitatott tény, hogy a feletteseim kvázi ultimátumot adtak, hogy vagy önként lemondok a szolgálati jogviszonyomról, vagy ha ezt nem teszem meg, akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”, azaz ilyen módon fogják megszüntetni a hivatásos szolgálati jogviszonyom, mint az alperesi felettes vezetői hozzáállás viszont egyértelműen igazolja, hogy az alperes a NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárást és ennek kapcsán a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét súlyosan sértő módon, retorzióként alkalmazta Velem szemben amiatt, mert önként nem mondtam le a hivatásos szolgálati jogviszonyomról.

Mindezek alapján az ügyben eljáró bíróságoknak az anyagi jogsértés körében azt kellett volna vizsgálnia, hogy a sérelmezett munkaügyi határozatok a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjába ütköznek-e és ezáltal jogellenesen került-e sor a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetésére. Ebben a körben relevánsan azt kellett volna figyelembe venniük, hogy az alperes a Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pontjában foglaltakat megsértve szüntette meg jogellenesen a hivatásos szolgálati jogviszonyomat, mert a hivatásos szolgálati jogviszonyra történő méltatlanná válást megalapozó magatartást és tényállást a Hszt. 149/B. § (3) bekezdésében, illetve a Hszt. 149. § (1) bekezdésében foglaltakból is kitűnően, az alperesnek kell bizonyítania, a méltatlansági eljárásnak nem a büntetőjogi felelősség megítélése a tárgya, ezért a büntetőeljárás megindítása, a gyanúsítás ténye, az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelveire tekintettel a hivatásos szolgálatra méltatlanná válás megállapítását és munkaügyi jogkövetkezmény alkalmazását nem alapozza meg.

Különbséget kell tenni ugyanis a hivatásos szolgálati jogviszonyra vonatkozó szabályt sértő (hivatásos szolgálati jogviszonnyal összefüggő) bűncselekménynek minősülő cselekmény és a többi (hivatásos szolgálati jogviszonnyal össze nem függő) bűncselekménynek minősülő cselekmény között.

Az első esetben *nem a bűncselekmény* elkövetése, hanem egy munkajogi vétség miatt szűnik meg azonnali hatályú (rendkívüli) felmondással a hivatásos szolgálati jogviszony. A második esetben azonban általában abból indulhatunk ki, hogy a bűncselekmény nem áll kapcsolatban a hivatásos szolgálati jogviszonnyal, és ezért az elkövetett cselekmény (amely a hatóság szerint bűncselekmény) nem sértett munkajogot. Ugyanis, ha a hivatásos szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott olyan bűncselekményt követ el, amely semmilyen összefüggésben nem áll a hivatásos szolgálati jogviszonyával, így annak elkövetése nem munkajogi kötelezettségszegés, ezért nem lehet munkajogi jogkövetkezménye sem.

Az előzetes letartóztatás nem a hivatásos szolgálattal össze nem függő bűncselekménnyel gyanúsított személy cselekménye, hanem a hatósága, így fogalmilag kizárt, hogy saját letartóztatásában munkajogilag vétkes legyen. Az az érvelés, amely szerint ő idézte elő magatartásával a hatóság döntését nem helytálló, mivel a letartóztatott aligha akarja az ellene irányuló kényszerintézkedést.

Továbbá tekintettel arra, hogy a sérelmezett alperesi munkaügyi határozatok arra is hivatkoztak, miszerint azzal már bekövetkezett a Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalom veszélyeztetése, hogy az országos média a szükségesnél nagyobb részletességgel számolt be a történekről, és ezen híradások egyértelműen kijelentik, hogy az emberölés kísérletének büntetett a Nemzeti Adó- és Vámhivatal egy [REDACTED] követte el az [REDACTED] érelmére, az alperesre hárult a perben annak bizonyítása, hogy ez ténylegesen be is következett. Ebben a körben egyrészt az alperesnek azt kellett volna alátámasztania, hogy más hasonló – emberölés kísérlete gyanúja miatt őrizetbe vett, letartóztatott személy esetén – nem számolt be az országos média hasonló részletességgel az esetről, másrészt azt kellett volna igazolnia, hogy az eset a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál végzett hivatásos szolgálati jogviszonyommal összefüggésben áll.

Az, hogy a médiában milyen híradások jelentek meg az eset kapcsán, az Tőlem független, kívül álló ok, Én a médiának nem nyilatkoztam a büntetőeljárás során, illetve az alperes a per során arra vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem mutatott be, hogy 2015. február 25. – 2015. március 04. napok között milyen tartalmú híradások jelentek meg a médiában, illetve, hogy azok a szükségesnél nagyobb részletességgel számoltak volna be a történekről más hasonló esetekhez képest. Másrészt az eset nem a szolgálati jogviszonyommal összefüggésben történt, hanem magánéletemben. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal működésébe vetett közbizalmat pedig gyakorlatilag és fogalmilag is csak olyan cselekmények sérthetik, amelyek a hivatásos szolgálati jogviszonnyal összefüggésben állnak, ezért az alperes által ebben a körben felhozott indokok nem alapozták meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom megszüntetését.

Az eljárásjogi jogsértések körében az ügyben eljáró bíróságoknak azt kellett volna vizsgálniuk, hogy az általam megjelölt és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértése körében hivatkozott alperesi eljárásjogi jogsértések megvalósítottak-e a joggal való visszaélés tilalmát. Tekintettel arra, hogy az alperes egyrészt retorzióként alkalmazta Velem szemben a méltatlansági eljárást, mert a felettes vezetők által adott ultimátum ellenére nem voltam hajandó lemondani önként a hivatásos szolgálati jogviszonyomról, melyet egyértelműen bizonyít az a tény, hogy az állásomból történő felfüggesztésemről szóló 1800821808 számú határozatra egyidejűleg az átvétel ténye mellé - a későbbi esetleges jogviták során történő bizonyíthatóság érdekében - azt is ráírtam, hogy: „A hivatásos szolgálati viszonyomról lemondani nem kívánok.”, valamint az, hogy az alperes mindezt a per során nem vitatta. Másrészt a vizsgálóbiztos kijelölésének jogszerűtlen volta, a vizsgálóbiztosnak a méltatlansági eljárás lefolytatása során megvalósított, gyakorlatilag az összes releváns eljárásjogi

jogszabályi előírást megszegő magatartása okszerűen bizonyítja, hogy az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe (joggal való visszaélés tilalmába) ütköző módon alkalmazta Velem szemben a NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárást, és állapította meg ezen eljárás keretében a hivatásos szolgálatra való méltatlanná válásom és szüntette meg a hivatásos szolgálati jogviszonyom.

A Kúria 5/2017. (XI.28.) KMK – a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdéseiről szóló – véleménye 4.) pontja is kiemeli, miszerint: *„Joggal való visszaélést megvalósító joggyakorláskor a hátrány valójában valamely egyéni körülményhez kapcsolódik, például a munkáltató ellenszenvén, a munkavállalóval való véleménykülönbségén, konfliktuson alapul függetlenül attól, hogy a hátrányos megkülönböztetéshez hasonló helyzet mutatkozik. Ezek közös jellemzője azonban nem valamely Ebktv-ben foglalt tulajdonság, hanem az alá-fölérendeltséggel, a függőséggel, kiszolgáltatottsággal kapcsolatos helyzet megléte; az okozott hátrányt nem az osztálytársadalmi folyamatok, előítéletek és megkülönböztetés, hanem az adott jogviszony hierarchikus jellege okozza. Amennyiben a hátrány tehát ezen egyéni körülményeken alapul, nem az egyenlő bánásmód követelményének az egyéb helyzeten alapuló sérelme valósul meg, hanem jellemzően a joggal való visszaélés.”*

A Kúria, illetve az I. és II. fokon eljáró bíróságok tévesen állapították meg azt, hogy a sérelmezett alperesi határozatok tételes jogszabályba ütközésére – azaz az anyagi jogsértés tényére – tekintettel szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy az alperes munkáltatói intézkedése sértette-e a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, mert a Kúria fent említett 5/2017. (XI. 28.) KMK véleménye 3.) pontja éppenséggel kivételként említi azt az esetkört, amikor a kereseti kérelem a jogviszony helyreállítására is vonatkozik: „A tételes jogszabályba ütközés megállapíthatósága esetén ugyanis szükségtelen a diszkrimináció és a joggal való visszaélés körében a bizonyítás lefolytatása (kivéve ha ehhez további kereseti kérelmek, például a jogviszony helyreállítása, sérelemdíj kapcsolódnak), míg a diszkrimináció vizsgálatának azért kell a joggal való visszaélését megelőznie, mert a kettő egyidejű megállapítása kizárja egymást: a hátrányos megkülönböztetés megállapíthatósága esetén a joggyakorlás nem lehet visszaélésszerű, mivel az előbbi formálisan sem jogszerű.”

Az egyenlő bánásmód követelményének körében az ügyben eljáró bíróságoknak azt kellett vizsgálniuk, hogy azok a személyek, akiket a per során, mint azonos/hasonló egyéb helyzetben lévő személyeket felhoztam ezen követelmény alperesi megsértésének igazolására, az Ebktv. 8. § t) pontja szempontjából Velem azonos/hasonló egyéb helyzetben lévő személyeknek tekinthetők-e. Az [REDACTED] az általam hivatkozott Vele szembeni büntetőeljárás ténye alapján Velem hasonló helyzetben lévő személynek minősül, mert Velem szemben is a büntetőeljárás ténye volt a sérelmezett alperesi munkaügyi döntések indoka. A [REDACTED] szintén Velem hasonló helyzetben lévő személynek minősül, mert a Nemzeti Adó és Vámhivatal [REDACTED] a, akiről az országos médiában korrupciós okkal kapcsolatban jelentek meg híradások több hónapon át. A közérdekű

adatigénylésemre a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által adott adatszolgáltatással érintett rajtam kívüli másik három olyan személy, akikkel szemben a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál 2012.-2016. években indult méltatlansági eljárás szolgálati jogviszonnyal össze nem függő bűncselekmény kapcsán, szintén Velem hasonló helyzetben lévő személyeknek minősülnek.

Tekintettel arra, hogy az alperes a fent említett foglalkoztatottak esetében egyrészt nem alkalmazta az állásból történő felfüggesztést, másrészt nem indított egy részükkel szemben – [REDAKTÁLT] illetve a [REDAKTÁLT] – méltatlansági eljárást, harmadrészt másik részükkel szemben – közérdekű adatszolgáltatással érintett rajtam kívüli másik három személy – nem állapította meg a hivatásos szolgálatra történő méltatlanná válást és nem szüntette meg ez okból a hivatásos szolgálati jogviszonyukat, igazolja, hogy az alperes Velem szemben, a Velem azonos/hasonló helyzetben lévő személyekhez viszonyítottan megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

A Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése szerinti, munkához való alapjog az egyén megélhetését biztosító jövedelem szerzésére alkalmas, társadalmilag elfogadott tevékenység folytatását védi, függetlenül jogi formájától. A hivatásos szolgálati jogviszony a munkavállaló számára foglalkozása folytatásának jogi formája. A hivatásos szolgálati jogviszony azonnali hatályú megszüntetésére jogosító törvényi rendelkezés (Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pont) korlátozza hivatásos szolgálati jogviszonyban álló személy foglalkozási szabadságát, ezért a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetése sértheti a munkavállaló foglalkozáshoz való alkotmányos jogát, ahogyan természetesen más alkotmányos jogát is, különösen, ha törvény jogosítja fel a munkáltatót az azonnali hatályú megszüntetésre.

Általában a tény, hogy büntetőeljárás folyik valaki ellen, nem lehet jogszerű indok munkaviszonya megszüntetésére. Ez sérti részben az ártatlanság vélelmét, mint az alkotmányban mindenkinek biztosított jogi pozíciót, részben pedig az érintett munkavállaló jogát foglalkozása szabad gyakorlásához.

A munkaviszonyok – így a hivatásos szolgálati jogviszony is – szerződéses viszonyok, és ennyiben a szerződési szabadság alkotmányos védelmének maradéka érvényes rá. Azonban a munkaviszony, így tehát a hivatásos szolgálati jogviszony is, különleges szerződéses viszony, amelyben a munkáltató a munkaeszközök és a munka eredményének tulajdonosa, míg a munkavállaló tőle függ: jogilag ez a munkáltató többletjogaiban, különösen az utasítási jogában mutatkozik meg.

A hivatásos szolgálati jogviszony azonnali hatályú megszüntetésére jogosító törvényi rendelkezés (Hszt. 56. § (2) bekezdés e) pont) korlátozza hivatásos szolgálati jogviszonyban álló munkavállaló foglalkozási szabadságát.

Az arányosság rendszeren nem engedi meg viszont az azonnali hatályú felmondást, amely nagy hátrányt okoz a munkavállalónak. Vizsgálandó, hogy ez a hátrány – a jövedelem azonnali elvesztése, a megélhetés veszélyeztetése – arányos-e a *munkáltatónak* okozott hátránnyal (és

csak azzal). A munkaviszony szerződéses jellegéből következik, hogy a jogi szabályozás a szerződés két fele által *egymásnak* okozott jogsérelem alapján avatkozhat be a munkaszerződésen alapuló munkaviszonyba, feljogosítva adott esetben a munkáltatót a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésére (amely nem szerződéses szabály). A *privity of contract* elve kívánja ezt.

A munkaviszony – és érte ezalatt a hivatásos szolgálati jogviszonyt is – megszüntetését szabályozó jogi normáknak van alkotmányos mércéje; ami azt is jelenti, hogy a munkaviszony megszüntetése sértheti a munkavállaló foglalkozáshoz való alkotmányos jogát, ahogyan természetesen más alkotmányos jogát is. Ha a munkaviszony (vagy más jogviszony, pl. hivatásos, közszolgálati, ügyvédi, bírói) fennállása az egyén foglalkozása gyakorlásának feltétele, akkor a jogviszony megszűnésére felhatalmazó jogi norma korlátozza foglalkozás szabad gyakorlását.

A bíró, rendőr, pénzügyőr, tűzoltó, katona vagy mozdonyvezető, pilóta, tanár, bányász, nyomdász, vágár stb. mind foglalkozások, amelyek jellemzően vagy éppen kizárólag munka- (vagy munkavégzést szabályozó szolgálati stb.) viszonyban állva gyakorolhatók. Ezért nem állítható, hogy a munka vagy szolgálati viszony megszűnése nem korlátozhatja a foglalkozás szabadságát, különösen, ha törvény jogosítja fel a munkáltatót (a bírói gyakorlat szerint) az azonnali hatályú megszüntetésre. A tartós szerződéses viszonyok egyoldalú – nem a felek megállapodásán alapuló – megszüntetésére felhatalmazó jogi normák sérthetnek alkotmányos jogot, és ez igaz a munkaszerződésre is.

Egy adott foglalkozás jellemzően – néhány különleges kivételt leszámítva – nem kapcsolódik konkrét munkahelyhez és ugyanez igaz a munkára, mint tevékenységre is. A hivatásos szolgálat esetében azonban, ahol a hivatásos szolgálati jogviszonyban álló az adott földrajzi területre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező állami szervnél teljesít szolgálatot, az adott foglalkozás konkrét munkahelyhez kapcsolódik. Ebből a szempontból a konkrét munkahelyhez (hivatásos szolgálati jogviszonyhoz) való jogot a magyar jogrend törvényi szinten védi, azáltal, hogy az Hszt. és NAVtv. szabályozza a munkaviszony megszüntetésének feltételeit és módját, illetve, hogy a munkáltató munkaviszonyt érintő intézkedéseivel szemben a jogi szabályozás a jogvédelem (jogorvoslat) különböző eszközeit biztosítja.

Az ügyben eljáró bíróságok azzal, hogy Hszt. 52. § (2) bekezdése e) pontja tekintetében megvalósult alperesi anyagi jogsértésre nem voltak anyagi jogi értelemben figyelemmel az ítéleteikben, az anyagi jogi jogsértést az ügy érdemi elbírálására is kiható lényeges és súlyos eljárási szabálysértésekre alapítva – annak következményeként – állapították meg. Azaz az alperesnek a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével és NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárás alkalmazásával megvalósított, a Hszt. 5. § (1)-(2) és (4) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét (joggal való visszaélés tilalmát) sértő eljárásjogi szabálysértéseket, az anyagi jogi jogsértés

alapjául értékelték. Továbbá a Hszt. 6. § (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmód követelményét sértő alperesi magatartásokat nem tekintették az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek. Mindezek alapján a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja előírásai ellenére, kereseti kérelmemre nem rendelkeztek az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra kötelezésére, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezéséről. Ezáltal Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítélete, a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítélete, illetve a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítélete, Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése szerinti munkához való alapjog szerves részét képező, az Európai Unió alapjogi Chartájának 30 cikkében is nevesített és az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésben a Szerződéssel azonos jogi kötőerővel bíró, az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogba ütközik, amely alapjogsértés az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősül.

Az Alkotmánybíróság szerint az Alaptörvény 28. cikke a formális jogszerűségeen túlmutató, olyan alkotmányjogi szempontból értékelhető tartalmi követelményeket támaszt a bírói döntések indokolásával szemben, amelyek értelmében a bíróságnak a döntése szempontjait, indokait kellő részletességgel kell bemutatnia {3305/2017. (XI. 24.) AB határozat, indokolás [41]}.

A jelen ügyben érintett bírósági ítéletek azért nem felelnek meg ezen kritériumoknak, mert a bíróság e tekintetben az irányadó normákat – NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével és NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárás alkalmazásával megvalósított, a Hszt. 5. § (1)-(2) és (4) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét (joggal való visszaélés tilalmát) sértő eljárásjogi szabálysértéseket, az anyagi jogi jogsértés alapjául értékelték és a Hszt. 6. § (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmód követelményét sértő alperesi magatartásokat nem tekintették az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek, így mindezek alapján a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja előírásai ellenére, kereseti kérelmemre nem rendelkeztek az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra kötelezésére, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezéséről – nem vetette össze, így azok elhatárolását sem végezte el, továbbá magát a joggal való visszaélést megvalósító munkáltatói magatartást, közlést (azaz, azt, hogy a feletteseim azt közölték Velem, hogy két lehetőségem van, vagy hajlandó vagyok a hivatásos szolgálati jogviszonyomról önként lemondani vagy ha nem akkor „méltatlansági eljárással kiteszik a szűrőm a NAV-tól”), mint bizonyítékot sem értékelték tartalmilag.

Ezen túlmenően a bíróság nem ismerte fel az ügy alaptörvényi érintettségének relevanciáját, ebből kifolyólag indokolásában az Alaptörvény 28. cikke által megkövetelt módon egyáltalán nem tért ki az ügy alapjogi érintettségéből fakadó kérdésekre. A bírói jogértelmezés állított „hibájának” alkotmányossági felülvizsgálata során ebben a körben utalok az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglaltakra. Eszerint „[a]z a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” (Indokolás [23])

Alkotmánybíróság gyakorlatában, hogy „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság jellemzően hangsúlyozza gyakorlatában, hogy az indokolt bírói döntéshez való jog állított sérelmének megítéléséhez szükségképpen vizsgálnia kell a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

Ez azért van így, mert az Alaptörvényből a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságának az igénye is következik, vagyis, hogy képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. Az Alkotmánybíróság megfogalmazásában ez azt jelenti, hogy „[m]inden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát” {9/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [20]}.

Eszerint „a tisztességes eljárás (*fair trial*) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönhessen” (Indokolás [13]). „Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is” {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [13]}

Az alkotmánybíróság az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére vonatkozóan megállapította, hogy az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése az alapjogok egyenlőségét és a diszkrimináció tilalmát tartalmazza. A tételesen felsorolt tulajdonságok mellett az „egyéb helyzet szerinti különbségtétel” fordulat nyújt garanciát ahhoz, hogy az előre nem látható, de a felsorolásban szereplő tulajdonságokhoz döntő hasonlóságot mutató helyzetben élő személyeket se érhesse hátrányosan sújtó különbségtétel.

Az Alkotmánybíróság következetes álláspontja szerint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalma nem kizárólag az alapvető jogok védelmi körébe tartozó jogszabályokra, hanem a teljes jogrendszerre is kiterjeszthető. Ez abból adódik, hogy a diszkrimináció tilalma valójában az alaptörvényi szabályban megjelölt, az emberek önazonosságát, identitását megtestesítő tulajdonságok szerinti megkülönböztetést, vagyis a diszkriminációt tilalmazza. Ebből az is következik, hogy az ilyen különbségtétel érvényességét és igazolhatóságát az Alkotmánybíróságnak az alapjogok és nem alapjogok tekintetében egyaránt különleges szigorúsággal szükséges vizsgálnia. Emellett az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt klauzula védelmet nyújt a rejtett, vagy közvetett diszkriminációval szemben is.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a közvetett diszkrimináció tilalmát sérti, ha egy látszólag általános jellegű és semleges jogszabályi rendelkezés, vagy szabály végső soron a társadalomban gyakorta hátrányos különbségtétellel sújtott, az Alaptörvényben tételesen felsorolt, illetve azzal döntő hasonlóságot mutató „egyéb helyzetben” lévő személyek kizárását, kirekesztését vagy valamely lehetőségtől való megfosztását eredményezi. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában diszkrimináció összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – személyi körön belül állapítható meg. A hátrányos megkülönböztetésnek tehát homogen csoporton belül kell fennállnia fogalmilag.

Az Alkotmánybíróság olvasatában az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti alkotmányosértő hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alaptörvény-ellenes (alkotmányellenes), ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltósághoz való joggal, és a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka, vagyis önkényes (lásd összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32], összefoglalóan még: 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [48]–[49], további hivatkozásként pl. 10/2015. (V. 4.) AB határozat, Indokolás [20])” {35/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41]–[44]}.

Ebben a körben hivatkozom arra, hogy a munkaügyi peremben eljáró bíróságok sérelmezett ítéleteikben nem nyújtottak védelmet számomra azon munkáltatói diszkriminációval szemben, hogy a Velem összehasonlítható helyzetben lévő másik három pénzügyőr esetében, akikkel szemben hivatásos szolgálattal össze nem függő bűncselekmény gyanúja miatt indult büntetőeljárás miatt méltatlansági eljárás indult, Velem ellentétben nem került sor a többiek esetében az állásából történő felfüggesztésére és hivatásos szolgálati jogviszonyra való méltatlanná válásának megállapítására, illetve a hivatásos szolgálati jogviszonya megszüntetésére. Ez viszont azt bizonyítja, hogy Velem szemben a munkáltató diszkriminációt alkalmazott. A diszkriminációt erősíti az is, hogy a Hozzám hasonlóan [REDACTED] szemben pedig méltatlansági eljárás megindítására sem került sor. És ezt erősíti továbbá azt, hogy méltatlansági eljárás megindítására az [REDACTED] által sérelmemre megvalósított bűncselekmény gyanúja alapján az [REDACTED] szemben sem indított méltatlansági eljárást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal.

A sérelmezett ítéletek ebből a szempontból sértik az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalmát, valamint az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdését, a foglalkozás szabad megválasztásához való jogát is, mert közhivataltól így automatikusan elzárásra kerültem, anélkül, hogy bárki vizsgálta volna, hogy magatartásom okot adott-e erre, mivel az ügyben hozott munkaügyi ítéletek egyértelműen megállapították, hogy a munkáltató a hivatásos szolgálati jogviszonyomat jogellenesen szüntette meg, a vonatkozó összes érdemi eljárási szabály megsértésével. Ez pedig egyértelműen sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése szerinti alapjog, mert a foglalkoztatási jogviszonyomat a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe és az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző módon szüntette meg a munkáltatóm jogellenesen, azonban a munkaügyi bíróságok nem alkalmazták ezek kapcsán a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja alapján az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra kötelezésére, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezését, ezért nem nyújtottak számomra hatékony bírói jogvédelem a jogszerűtlen, diszkriminatív és rendeltetésellenes munkáltatói döntéssel szemben. Ezáltal pedig érdemben sértik a sérelmezett munkaügyi bírósági ítéletek az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (2) bekezdését, XXIII. cikk (8) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét azaz, a foglalkozás szabad megválasztásához való jogot és az annak immanens részét képező az indokolatlan elbocsátásokkal szembeni hatékony bírói jogvédelmet, mert ezáltal a közhivataltól (közszolgálattól) így automatikusan elzárásra kerültem, anélkül, hogy bárki vizsgálná, magatartásom okot adott-e erre, továbbá nem biztosítottak számomra kellő jogvédelmet a diszkriminatív, illetve joggal való visszaélést is megvalósító jogellenes elbocsátással szemben.

Indítványozom, hogy az Tisztelt Alkotmánybíróság Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (1) bekezdésében, (2) bekezdés d) pontjában és (3) bekezdés b) pontjában foglaltak alapján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 1. § a) pontjában, 2. §-bn, 27. § a)-b) pontjaiban, 29. §-ban. 39. § (1)-(3) bekezdéseiben, 43. § (1) bekezdésében, 51. § (1) bekezdésében, 52. § (1), (1b), (2)-(6) bekezdéseiben, 53. § (2)-(3) bekezdéseiben, 63. § (1)-(2) bekezdéseiben, 65. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint eljárva a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletét a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítéletére is kiterjedően semmisítse meg, mert az ügyben eljáró bíróságok azzal, hogy Hszt. 52. § (2) bekezdése e) pontja tekintetében megvalósult alperesi anyagi jogsértésre nem voltak figyelemmel az ítéleteikben, továbbá az alperesnek a NAVtv. 33/O. § (3) bekezdésének, (4) bekezdés c)-d) pontjainak, 33/T. § (5) bekezdésének, 33/V. § (1)-(6) bekezdéseinek, 33/X. § (1)-(3) bekezdéseinek megsértésével és NAVtv. 34/E. § (4) bekezdése szerinti méltatlansági eljárás alkalmazásával megvalósított, a Hszt. 5. § (1)-(2) és (4) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét (joggal való visszaélés tilalmát) sértő eljárásjogi szabálysértéseket, pedig az anyagi jogi jogsértés alapjául értékelték, valamint a Hszt. 6. § (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmód követelményét sértő alperesi magatartásokat nem tekintették az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek, és mindezek alapján a NAVtv. 34/X. § (1) bekezdés a) és/vagy d) pontja alapján, kereseti kérelmemre nem rendelkeztek az alperesnek az eredeti munkakörömben történő továbbfoglalkoztatásomra kötelezésére, valamint a NAVtv. 34/X. § (4) bekezdése szerinti elmaradt illetményem és egyéb járandóságaim megfizetésére kötelezésére, azért az említett ítéletek Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésébe, XV. cikk (2) bekezdésébe, XXIII. cikk (8) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütköznek, mert sértik a munkához való alapjog szerves részét képező, az Európai Unió alapjogi Chartájának 30 cikkében is nevesített és az Európai Unióról szóló Szerződés 6. cikk (1) bekezdésben is nevesített és a Szerződéssel azonos jogi kötőerővel bíró, valamint az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése által is oltalmazott, az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez fűződő alkotmányos alapjogot, és a sérelmezett bírói döntések nem biztosítottak számomra az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti eljárásuk során a 28. cikk szerinti kellő, érdemi és hatékony bírói jogvédelmet a diszkriminatív, illetve joggal való visszaélést is megvalósító jogellenes elbocsátással és ezáltal a XXIII. cikk (8) bekezdése szerinti közhivatalviseléshez való jogom elvesztése kapcsán szemben, pedig az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt klauzula pedig védelmet nyújt a rejtett, vagy közvetett diszkriminációval szemben is, mert tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is, ezért az alapjogsértések az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősülnek.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztem az alkotmányjogi panasszal támadott, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítéletét a Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítéletére is kiterjedő felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Alulírott dr. Kiss Gyula (születési név: Kiss Gyula; anyja születési neve: [REDACTED] születési hely és idő: [REDACTED]

[REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy a IV/1867/2019. számú alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

1.) Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. április 17. napján kelt, Mfv.II.10.522/2018/7. számú ítélete

2.) Szolnoki Törvényszék 2018. június 14-én kelt, 4.Mf.20.676/2017/10. számú jogerős II. fokú ítélete

3.) Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 03-án kelt, 2.M952/2015/39. számú ítélete

Kelt: [REDACTED], 2020. február 26.

dr. Kiss Gyula

születési név: Kiss Gyula;